

ANDRZEJ ROSSA

PAP ŚLUPSK

**ORGANIZACJA I ZAKRES FUNKCJONOWANIA
BIERNEJ OBRONY POWIETRZNEJ POLSKI
W LATACH 1936-1939**

Konsekwencją podjęcia w latach trzydziestych kompleksowych badań nad obroną powietrzną Polski było wysunięcie postulatu racjonalności w konstruowaniu struktur oraz formułowaniu zasad funkcjonowania polskiego systemu obrony powietrznej państwa. Ówczesne geopolityczne umiejscowienie Polski było przyczyną wyjątkowo dużych potrzeb w zakresie obrony powietrznej. Gdy to sobie uświadomiono, postanowiono w pierwszej kolejności powołać do życia instytucję centralną, przeznaczoną do koordynacji prac wynikających z planu modernizacji i rozbudowy Wojska Polskiego. Tą instytucją centralną był ustanowiony, dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z 1936 roku, Inspektor Obrony Powietrznej Państwa (dalej IOPP)¹. Utworzenie Inspektoratu nie oznaczało jeszcze skupienia w jednym ręku kierownictwa nad całością spraw związanych z obroną powietrzną państwa. Poza jego kompetencjami pozostało lotnictwo², a początkowo nawet artyleria przeciwlotnicza i inne środki czynne, które jednak – po połączeniu personalnym stanowiska IOPP ze stanowiskiem dowódcy OPL przy MSWojsk. – przeszły w kompetencje IOPP.

Pierwszym zadaniem gen. bryg. dr Józefa Zająca, wyznaczonego na stanowisko IOPP, po tragicznej śmierci gen. dyw. Gustawa Orlicz-Dreszera, było uregulowanie spraw organizacyjnych. Podstawą do tego były: ustawa o obronie przeciwlotniczej

¹ Ustanowienie nastąpiło 29 V 1936 r. Centralne Archiwum Wojskowe (dalej: CAW), Akta Generalnego Inspektora Szkolenia (dalej: Akta GISZ), t. 1977. Liczba dziennika 1095/OPL/Tj. Pierwszym Inspektorem został gen. Gustaw Orlicz-Dreszer, a po jego śmierci, dekretem Prezydenta RP, gen. bryg. dr Józef Zając.

² Lotnictwo zostało włączone w kompetencje IOPP w marcu 1939 r. rozkazem Naczelnego Wodza.